

at tage. Derfor vilde jeg være meget villig til at acceptere en Ordning, der førte til højest forskellige Skattevedtægter i de forskellige Kommuner. Det er givet, at de lokale Forhold der spille en saadan Rolle, at, hvad man kan finde rigtigt et Sted kan muligens være forkert paa et andet. Lad mig sige til, at selv om det bortset fra alle subjektive Opfattelser, kunde siges, at de samme Principper, naar de ellers ere retfærdige, man kunne gælde for alle Landets Egne, saa er der et Moment derved, som maa tages i Betragtning, og det er dette, som man ikke maa miskende, at et Beskatningsystems Retfærdighed for en stor Del beror paa den Opfattelse, der deraf høves i den paagældende Egn. Hvad man har vænnet sig til, hvad man har levet sig ind i og gjort sig fortrolig med som den retfærdigste Beskatning, det bør ikke fraviges, selv om man har nok saa gode teoretiske Grunde at give for, at man i det og det System finder en endnu bedre Ordning. „Mands Vilje, Mands Himmerig“ spiller ogsaa paa dette Omraade en stor Rolle, og jeg tror, at vi skulle være varlige med at forlade denne Regel ogsaa paa den kommunale Beskatnings Omraade. Men enhver Regel kan naturligvis overdrives, naar den føres ud i Konsekvenser, der føres videre, end det behøves. Jeg skal være villig til at erkende, at i Reglen hersker der den samme Opfattelse af Skatte-reglerne inden for samme Amts Grænser, det kan variere noget, men Opfattelserne vilde der sjelden divergere stærkt fra hinanden. Derimod er jeg overbevist om, at vilde man kaste Blikket til Jylland og Derne i Mod-sætning til hinanden, saa er der vistnok ret forskellige Opfattelser af Beskatningens Principper; men inden for samme Amt, antager jeg, man kan gaa ud fra, at der vilde ensartede Skatteregler nok kunne passe og dog med visse Undtagelser, thi der ligger inden for et Amts Grænser ogsaa saadanne Kommuner, der ere paa Vejen til at gaa over fra egentlig rene Landkommuner til at blive mer eller mindre købstadsbebyggede, og for saadanne tror jeg, der maa gives Plads, for at Skattevedtægterne ogsaa kunne variere noget, helt bortset fra, hvad der var Genstand for Omtale i Gaar, at vi vistnok ogsaa komme til det Tidspunkt, da et fuldstændig nyt Skattegrundlag maa tilvebringes for saadanne. Hensigten med Forslaget i § 2 er altsaa den, at søge at saa Skattevedtægter, der saa vidt muligt ere ensartede, inden for samme Amtsrads-kreds. Jeg maa sige til, at jeg ikke vilde have fjerneste Betænkelse ved, om Skattevedtæg-

terne i deres ydre Form af statistiske Hensyn blive saa ensartede som muligt for Sammenligningens Skyld, og jeg vilde derfor finde det højest rimeligt, om Initiativet til saadanne Skattevedtægter udgik fra Ministeriet, saaledes at altsaa den skematistiske Form blev fælles for hele Landet. Men saa bliver Spørgsmaalet: Hvem skal være den afgørende med Hensyn til Bestemmelsen af Skattevedtægternes Indhold? Bør nuværende Skatteordning lægges som bekendt hele Ligningen i det paagældende Sogneraads Hænder, naturligvis med Refkurs til Amtsradaet i Tilfælde af Klager; men Reglerne for Beskatningen bevirke, at Amtsradaet i Almindelighed ikke kan underkende Sogneraadets Afgørelse. Magtens Tyngdepunkt med Hensyn til Beskatningen ligger nu hos Sogneraadene; det vil ingen kunne benægte, og jeg tror ikke, at man faar nogen Lov gennemført om denne Sag, der væsentlig er rettet paa at flytte dette Tyngdepunkt bort fra Sogneraadene. Men paa den anden Side maa der findes en Form, hvorunder de kommunale Raad kunne ventes at naa til Enighed, naar det bliver en fast Regel, at Skattevedtægter skulle tilvebringes. Det Forslag, som vi her stille op, gaar derfor en Vej, som jeg tror, er den mest fremkommelige, nemlig at lægge Affattelsen i Amtsraadets Haand, men for saa vidt der blandt Sogneraadene er en overvejende Mening om Vedtægternes Affattelse i det ene eller andet Punkt, maa denne Flertallets Mening være den afgørende. Det er altsaa Bestemmelsen om Skattevedtægternes Tilvebringelse. Dernæst er der i Flertallets Forslag tilføjet en Bestemmelse, som gaar ud paa, hvad der allerede blev omtalt i Gaar, at der i disse Skattevedtægter kan fastsættes Regler for en forhøjet Beskatning af saadanne Skatteindtægter, der ikke hidrøre fra Skattefilder, som ere forlods besatte gennem Stat paa fast Ejendom. Jeg skal ikke komme udførlig tilbage til dette, som jeg søgte at forklare i Gaar. Skulle vi undgaa det uretfærdige i at ligne en Beskatning paa et saa vilkaarligt Grundlag som Assurance-summerner, og ville vi ikke ind paa en fuldstændig Omarbejdelse af Principperne for Skatterne paa fast Ejendom gennem Takstation af Grunden o. s. v., tror jeg ikke, at man naar til at bestemme Nyttewærdien af Skatteobjekterne uden derigennem, at man giver Afgang til, at Stat paa Formue og Lejlighed forholdsvis kan forhøjes. Det er altsaa derpaa, at det 2det Stykke i den foreslaede ny § 2 gaar ud. Naar den ærede Minister i Gaar benægtede, at det efter den gældende Lovgivning kan siges at